

ГРОДЗЕНСКІЯ САМАЦВЕТЫ

Лепшыя ўзоры самадзейнага мастацтва Гродзеншчыны заўсёды радавалі сваім каларытам, самабытнасцю. Сёлета яна праграма заключнага канцэрта абласнога агладу-конкурсу сведчыць аб тым, што развіццё народных талентаў і зараз ідзе ўжо вызначаным шляхам.

Сваё майстэрства паказалі каля двух тысяч самадзейных спявакоў, танцоўраў, музыкантаў, чытальнікаў, дзесяткі калектываў — пераможцаў папярэдніх конкурсаў.

У рэпертуры самадзейных калектываў — спецыяльна падрыхтаваныя да ленинскага юбілею творы, прысвечаныя Ільчы, песні аб партыі, Радзіме, беларускія і рускія народныя песні, творы мясцовых аўтараў. Ухваляюцца прагучалі песні М. Наско «Жыве між нас Ленін», І. Лучанка «Ён нарадзіўся вясной», А. Новіка «Ленін паміць зямля», «Дзя маўзале», В. Мурадзі «Чырвоная Прэсна», «Паэма аб Леніне», А. Фляркоўскага «Радзіма Леніна» і многія іншыя.

Агладу паказалі добрую выканаўчую культуру харавых калектываў. Побач з ужо вядомымі Дзяляцкай народнай харавой капэлай, народнымі ансамблямі «Нёман», імя Агінскага, у канцэрце прынялі ўдзел некалькі новых калектываў.

Вельмі добра выступілі хоры Ліды. Вырас, творна паступаў ансамбль песні і танца «Лідчанка» (мастакі кіраўнік В. Аламаха). З кожным годам набірае голас мужчынскі хор заводу «Лідсельмаш», мужчынскія акадэмічныя групы таго ж прадпрыемства, хор лідскіх медыкаў (мастакі кіраўнік А. Несцяровіч), жаночы вакальны ансамбль.

Парадавала выступленне хору і мужчынскай вакальнай групы Ваўкавыскага цэментнага заводу «Перамога» (мастакі кіраўнік Л. Куляшоўскага), мужчынскага секста Бераставіцкага раённага Дома культуры. Значных поспехаў дасягнуў Наваградскі ансамбль песні і танца «Сцяцзя», які падрыхтаваў удалую вакальна-харэаграфічную

Спяваюць лідскія ўрачы.

Фота В. ЮСЦІНА.

кампазіцыю «Крыжачок» (пастаўка І. Хаораста).

З багатай праграмы народнага ансамбля «Нёман» (мастакі кіраўнік заслужаны дзеяч культуры БССР А. Чопчыч) у заключным канцэрце прагучалі песні М. Наско «Жыве між нас Ленін», Б. Сметаны, руская народная «Удзец», вакальна-харэаграфічная кампазіцыя «Сонца ясна ўзійшло» на музыку А. Шыдлоўскага (апрацоўка М. Наско і С. Мачэлава). Ансамбль паўночнага ансамбля «Сцяцзя», мастацтва выканання яго дзесяць граняў прафесіянальнага мастацтва.

На творчым шляху Сморгонскага народнага ансамбля імя Агінскага ў пэўнай меры адбіліся арганізацыйныя цяжкасці. Выступленне ансамбля аднаго паказала, што новыя кіраўнікі калектыву (хор — А. Лял, танцавальная група — А. Вахурэў) справіліся з гэтымі цяжкасцямі і ансамбль мае ўсе падставы быць і далей адным з лепшых у рэспубліцы.

Праграму канцэрта ўпрыгожыла выступленне хору гродзенскіх настаўнікаў пад кіраўніцтвам заслужанага дзеяча культуры БССР

А. Валынчыка, Пастыхова выступілі і хор музычна-педагагічнага вучылішча, якім кіруе А. Стрыха.

Непаўторны этнаграфічны каларыт — самае адметнае ў Бершчэйскім жаночым вакальным ансамблі Гродзенскага раёна. Спяваюць тут проста, з глыбокім пацучэннем, у старадаўняй манеры. Кіруе калектывам больш за дваццаць гадоў яго стваральнік, гарадчы прыхільнік народнай песні настаўнік-пенсіянер У. Русілка.

На жаль, рэпертуры багаж сфарміраваны не заўсёды ўдала. Часам мастацкі кіраўнік выбірае заўвады складаныя творы, якія не па лічы самадзейнымі аўтарам, або творы, якія зусім не адпавядаюць характару, манеры выканання калектыву.

За гэта можна папрэкнуць і асобных салістаў, сярод якіх ёсць БССР А. Чопчыч у заключным канцэртным спісе.

У параўнанні з харавым мастацтвам поспехі харэаграфіі намагаюцца менш. Добры танцавальны ансамбль у вобласці вельмі мала. Не дзіва, што на заключным канцэрце харэаграфія, калі не лічыць фальклорнай групы са Шчыньскага раёна, была прадстаўле-

на толькі народным ансамблем танца Палаца культуры тэкстыльшчыкаў. Але нельга не адзначыць добрае майстэрства і цікавы рэпертуар танцавальнай групы «Лідчанка», якой кіруе А. Конанай. Аб поспехах іншых танцавальных груп красамоўна гавораць такія удалыя танцы, як «Гродзенская тэкстыльшчыца» ў народным ансамблі танца Палаца культуры тэкстыльшчыкаў, вакальна-харэаграфічная кампазіцыя «Сонца ясна ўзійшло» — у ансамблі «Нёман», «Крыжачок» і «Траця» — у ансамблі «Сцяцзя», «Купаліны» — у ансамблі імя Агінскага, харэаграфічны звод на музыку Бетховена ў выкананні танцавальнай групы ансамбля «Нёман».

З поспехам выступілі Гродзенскі сімфанічны аркестр, Сморгонскі народны цымбалны аркестр, Слоніцкі аркестр рускіх народных інструментаў.

Амаль не чуно было голасу майстроў мастацкага чытання. Шкада, бо яны маглі б узабагаціць праграму, дазволілі б лепш скарэктаваць заключны канцэрт, тым больш, што яму наогул не хапала добрай рэжысуры, належнага мастацкага афармлення.

І. МІХАЙЛАВА.

БАГАТЫ на песні Магілёўскі край. Чудоўныя народныя напевы чаруюць тут заўсёды, у любую пару года. І ўсё ж асабліва хораша спяваюць жыхары Прыдняпроўя ў маіскія і купальскія святы.

Сёлета вясна прыйшла сюды раней звычайна. Спачатку ў ільбы і дамы культуры дзе рыхталіся, а потым пазавалі сваё майстэрства хоры і аркестры, вакальныя і танцавальныя ансамблі, спевакі-салісты і аматары мастацкага чытання. І ўжо на ўсёй краіне з'явілася яна ў абласны драматычны тэатр на заключны канцэрт.

Першыя словы, першая песня — пра вясну чалавечтва, пра Уладзіміра Ільча Леніна. З хваляваннем чытаюць вядучыя канцэрта ўрыўкі з паэмы А. Валюгіна «Вешце з Волгі». Працула, натхніла, велічна спявае хор музычнага вучылішча песню «Ён нарадзіўся вясной». І Лучанка, суправаджае народны ансамбль народных інструментаў Магілёўскага гарадскога Дома культуры. А потым «Першая маўна» бабруйскага танцавальнага ансамбля «Вясна»...

Паэма, песні і харэаграфічная сценка святочнай увертюры да яркага, сатканага з красы і радасці, вялікага канцэрта, прысвечанага 100-годдзю з дня нараджэння У. І. Леніна. Шмат было ў ім сонечных мелодый, лірычных і віхурных танцаў. Пра ўсё гэта раскажаць нама магчымасці. І ўсё ж пра асобныя нумары скажаць варта.

Глыбока краналі слухачоў і «Бярозкі ў Разліве» Ю. Семянін у выкананні жаночага вакальнага квартэта бабруйскага Дома настаўнікаў, і верш Я. Бугушані «Хадзі да Леніна», які чытала А. Кірпічова з культава-вясельнага ансамбля імя Кірскага, і песня А. Новіка «Радзіма, Ленін, партыя», якую праспяваў хор слаўгарадскага Дома культуры, і літаратурна-музычная кампазіцыя «Ленін з нам» ўдзельнікаў мастацкага самадзейнага Бабруйскага швейнай фабрыкі. Колькі бязмежнай народнай любові і адданасці правядуць чытаў у «Одзе памяці У. І. Леніна» А. Хачатурана, якую выканаў народны сімфанічны аркестр магілёўскага гарадскога Дома культуры пад кіраўніцтвам заслужанага дзеяча культуры М. Салдава.

Шчырай любоўю да зямлі «ў радаснай і ласкавай аснове» напішаны «Беларуская рапсодыя» Асіповіцкага цымбалнага аркестра, верш К. Кірэнін «Магілёўшчына», што прачытала Г. Камашнін са швейнай фабрыкі. А беларускія народныя песні, якія прывезлі невядомыя дагэтуль спявачкі з

вёскі Усполле Меціслаўскага раёна, з горфабрдырства «Рэдкі Рог» Бабруйскага раёна і іншых куткоў Магілёўшчыны, выклікалі доўгія і шчырыя воплескі.

Шчасце жыць на свабоднай зямлі, слухаць птушыны грай, бацьчы бланкінае неба, асмужаныя ранішнім туманам бары, урадзайныя нівы, гарадні і новабудулі, адчуваць, што ўсё гэта тваё, чыталася ў кожным нумары канцэрта. Не забываем мы, якой цаной здабыта гэтая шчасце.

Нават у самыя радасныя мінуты не забываем. Таму так хвалявалі «Народавольнікі гімн» у выкананні народнай харавой капэлы бабруйскага Дома настаўнікаў, харэаграфічныя малюнак «Зары насустрач» і танец «Будзёнаўчы» народнага ансамбля танца Палаца культуры Магілёўскага заводу штучнага валокна, песні рэвалюцыі ў выкананні народнага аркестра народных інструментаў магілёўскага гарадскога Дома культуры. Апафеозам гэтай тэме прагучала паэма-рэквіем «Хатынская звань» Ю. Семяні-

У ПЕСЕННЫМ КРАІ — ВЯСНА!

ні на словы А. Бачылы. Выканаўца яе — народная харавая капэла магілёўскага гарадскога Дома культуры.

На кожным агладзе, фестывалі хочацца ўбачыць нешта самабытнае, свежае, арыгінальнае. Вялікай радасцю некалі было выступленне хору дарак калгаса імя Пушкіна Бабруйскага раёна, якому потым далі пачаснае званне народнага. На гэты раз ён зачароваў нас беларускай народнай песняй «Ой, хачела мяне маці...» Гадоў пяць назад радаваліся нараджэнню шчырага дзявочага ансамбля вёскі Кліні Хоцімскага раёна з іхнім «Ясем». Цяпер клінскія дзяўчаты прывезлі песню — «Я ў калгасе раблю». Помініца, як урадзілі сталічныя гледачоў «Гусарыні» калгасніц з вёскі Харошкі Магілёўскага раёна. Захапляліся на летніцы агладзі. «Калгасным вяселлем» і «Касцюковіцкім вечарам» ў пастаноўцы ўдзельнікаў мастацкага самадзейнага Кілівавіцкага і Касцюковіцкага раёнаў дамоў культуры. У іх улада спалучылі лепшыя народныя традыцыі і новыя звычкі, танцы-гульні, жанравыя, харэаграфічныя і дасціпныя і дасціпнае слова, песні. На гэты раз цэльнай летняга вечара, вадарам лугавых кра-

«Купаліны» танцавальнага ансамбля «Дружба» Дома культуры Магілёўскай швейнай фабрыкі імя Валадарскага.

Фота А. ВОРЧЫКА.

ска павяла ад «Купаліны», якую прывёз ансамбль танца Дома культуры Магілёўскай швейнай фабрыкі (кіраўнік А. Іваню). Здаецца, не на сцену, а да любові з маленства рэчы выйшлі хлопцы з гармонікам, дзючаты з вянкамі. Колькі шчырага лірызму, гарэліскай і сапраўднага ўслаўлення радасці жыцця ў гэтых купальскіх гульнях-забавах!

Незабытае ўражанне пакінулі маляўнічы танец вянкоў і пяшчотная мелодыя беларускай рапсоды. Вельмі расквіцела святая Купальная мелодыя песні Ю. Семянін «Ты мне вясню прынісла». Здаецца, бачыш, як «летняя істочка купальня яснай растаяла анічкова», як «спадзі зоры, святляныя ў чыстыя воды крыніцы». Зачаравала і паэма-легенда «Качына», вельмі паэтычна і чыстае і вернае каханні.

Набольш бы такіх васьм танцаў, арыгінальных па форме, са своеасаблівым малюнкам, поўных чароўнага характа, жыцця, радасці. Набольш бы і народныя песні, міладушныя, пяшчотныя, якія кранаюць самыя гатаемныя струны душы. Іх жа на Магілёўшчыне слухай — не пераслушаеш.

І. ІСАЧАНКА.

3 РЭСПУБЛІКАНСКАЯ МАСТАЦКАЯ

М. ПАЛЯНКОУ. «Бярозавы сон».

Пятніца, 6 сакавіка 1970 года.

ПА СЛЯДАХ ПОДЗВІГУ

ВОГНЕННЫ БРАНЯВІК

ВЕСКА ўнікае з-за гары нечакана: стратэмікам россыпем дэду, чубамі садоў і прысад, роўнімі, чыстымі вуліцамі. Расквінулася яна ў лагчыне, зарослай ліпамі і клёнамі. З захаду да вёскі падступае сіняя сцяна Бору. Ля дарогі — брацкая магіла. Над ёю зстала каменная фігура салдата з накіпнёным над магілай сцягам у руках. На мармуровы дошчачкі напісана, што тут пахавана 158 савецкіх салдат і афіцэраў.

Калі прагмыце той крывавай бой? Ці засталася жыццём людзі, што прымлі ў ім удзел, ці ёсць сведкі? Доўга гэтыя пытанні не давалі мне спакою, пакуль аднойчы зусім выпадкова не разгаварыўся з мясцовым садоўнікам, 75-гадовым Антанам Мартынавічам Берднікам, дзядулем з вачымі дзвэражкімі і жывымі, з добрай памяццю.

На досцітку З ліпеня 1941 года Антон Мартынавіч Берднік выгнаў карову на пашу і на ўскраіне лесу убачыў чырвонаармейцаў. «Браткі, поўнае сяло нямчурны, не хадзіце!» — папярэдзіў ён байцоў. «Здрава ж, бацька, яны цябе напалохалі, што так капоціцца, — адказаў невялікі ростам салдацік у нясунтай на вочы кас-

цы. — А мы зараз ударым па іх — небу горача стане».

Антон Мартынавіч раскажаў байцам (гэта быў наш стралковы полк, які выходзіў з акружэння), дзе ў немцаў стаць гарматы, кулямёты, у якіх дамах яны начуваюцца.

Сонечны дыск толькі ўзняўся з-за гары і пачыравані дахі, як з лесу выйшаў чырвонаармейскі лацук. З вінтоўкамі напераве байцы імкліва набліжались да вёскі. І разам раскалолася цыццяна. Выбухі ручных гранат, кулямётныя чэргі і вінтавачныя залпы зліліся ў адну какафонію бою.

Бой быў кароткі, але жорсткі. Нямецкі гарнізон, што за які тыдзень да гэтага размясціўся ў Старыцы, быў знішчаны. Усюды валілася трупа, дагаралі на вуліцы, у садах варожыя метацыклы, аўтамабілі.

Але нядоўга была радасць перамогі. З Грозава і Капыля на аўтамабільных і бронетранспарцёрных слядах эсэсаўцы. З новай сілай

ЧАСТА пасля спектакляў мы вяртаемся разам. Па вузкіх званых вулічках Віцебска, па шырокіх новых, праз плошчы...

Мая цёпла і суседка па доме, маладая артыстка нашага тэатра Галіна Бальчэўская — чалавек маўклівы. Калі задаеш пытанні — адказвае аднаслонна.

— Як ты прыйшла ў тэатр, Галія?

— Чаму захацелася стаць актрысай?

— Захацелася і захацелася... Зрэшты, а як наогул стаюць акцёрамі, чаму? Ну, адкуль гэтае жаданне нарадзілася ў Галіны, высювай дзядуціны? Упершыню трапіла яна ў тэатр, калі была зусім дораслай, скончыўшы школу. Не запраграмавана ж гэта ў чалавеку ад нараджэння? Вядома, не. Хутчэй у гэтым інаватаў цудоўныя ляс Палесся, дзе яна вырастае, мядзельскія азёры, любоў да паэзіі? «Гром» загрымі Віхор — завялі! Пад бляск малаан агнявых хвай задыржаць прасторы неба; сранучы Зямлю з падвалі трыба!..»

Ужо другі год вяртаемся мы з Галіяй вяртамі дадому. Я магла б ведаць пра яе больш, але яна маўчыць — што зробіш, характар.

А можа ўсё гэта пачалося пасля сустрэчы з настаўніцай мовы і літаратуры Паўлінкай Вікенцьеўнай Мядзелькай, першай выканаўцай ролі Паўлінкі ў драматычным калектыве пелябуржскіх жаночых курсаў... Можна гэта яна прывяла дзядуціну ў цудоўную краіну з такой прыгожай назвай «Тэатр».

Жыла ў ёй беконная мара аб тэатры. А скончыла школу — пайшла на завод. Кожны вечар хадзіла ў тэатр. Глядзела ўсё зарар. Без рэзэрву. Не было для яе цікавых або нецікавых спектакляў, добрых або дрэнных акцёраў. Усё захапляла. Працягнула ўдзяляцца спецыфічным паэзіям, што вырываўся ў глядзельную залу, верыла ўсёму, што там, на сцэне, адбывалася, зайздросціла, марыла, спадзявалася. Але ў інтэлекце дзядуціна пра гэта не расказвала. Баласці праславіла экзальтаванай асобай, бялася, што васмяюць. Якая яна актрысай!

І ўсё ж пачала рыхтывацца ў інстытут. І паступіла. Аляксандр Іванавіч Бугакоў, які набраў у той год курс, «убачыў» Галю, адчуў у ёй шчырае драмліцкі будучы тэмперамент, за сарамлівацю і нерашучасцю — характар мэтанакіраваны і настойлівы... Яе залічылі. Аб гадах, праведзеных у сценах інстытута, яна ніколі не забудзе. Успамінае пра іх з удзячнасцю і поўнай іскрай. Тут, у інстытуте, яе мара стала рэальнасцю, што дзённым жыццём. З дзядуцінай завода не расставалася таксама. Па-ранейшаму жыла з ім у інтэрнаце.

Убачыла яе ўпершыню, калі яна з курсам прыехала з Мінска ў Віцебск на малую студэнцкія гасцініцы. Яны паказвалі «Сям'ю» па гэце І. Папова. Галія іграе Марыю Аляксандраўну. Мне яна спадабалася ўжывеннем прываіць у вобраз шчырасцю, тым і іншым, а самадзейна, якая абудзіла ў ёй Галю, маўчальнасцю — іграць «суразаставую роллю ў дваццаці гадоў! І талы запаміла яе вочы — трохі сумныя, рашучыя. А потым яе запрасілі да нас у тэатр.

Галія трапіла ў «свой» тэатр. Я ўпэўнена, што ў кожнага акцёра ёсць, але больш правільна будзе сказаць, павінен быць «свой» тэатр, у які ён імкнецца. І магчыма, акцёрскі і творчы лёс яго ў многім залежыць ад таго, трапіў ці не трапіў ён у такі тэатр.

Галія трапіла менавіта ў «свой» тэатр. Дабіталася маладзёкай ролі ў дзядуцінай з інтэрната, праўда ў выдатнай

п'есе Маякоўскага «Ілон». І адразу сустракаецца з цікавым рэжысёрам Барысам Эрнстам. І зноў яна ўрадавала мяне вялікай праўдывасцю. Магчыма, гэтая праўдывасць была здабыта тады, калі яна працавала на заводзе, а цяпер «заіграла». І так злілася са сваёй герайняй, што як жахуць, нават прасвету паміж імі не засталася.

А потым была вялікая роля. Тая ў спектаклі «Усім смерням ў гэтай п'есе, было на самой справе. І не можа не вынікнуць у нас захапленні музыкай людзей, якія ў ірны час здзейснілі подзвіг такі ж вялікі, як Аляксей Марсееў у гады вайны. На жаль, п'еса, як мастацкі твор здаецца мне не дужа глыбокай. У ёй зафіксаваны падзеі, але няма спробы пра-

ту жыць. Во! Некай пасля якой рэпетыцыі Галія сказала мне: «Вось цяпер я ведаю, што хаду іграць, што мне да спадобы...» Ад рэпетыцыі да рэпетыцыі Бальчэўская станаўляла ўсё больш Акулінаю і захапляла мяне.

Ёсць такая мянісцёна ў спектаклі, калі Акуліна стаіць на месцы гаспадыні, а я, Анісея, пераможаная ўжо, уношу самавар. Я адчуваю, як яна чакае майго набліжэння. Яна не смага ні слова. Але ва ўсім яе абліччы чытаецца: «Прышоў мой час!» Гэта чужы, гэта бачыш.

І не магу не сказаць пра апошнюю дзею. Тут мала быць проста актрысай. Трэба валодаць вялікім арсеналам тэхнічных сродкаў, каб вытрымаць такую роллю. Тут на дапамогу Галіна атрымае прыходзіць яе апаната-

ПРА МАЛОДШАГА

МЫ ЖЫВЕМ ПОБАЧ...

Інжунь у сутнасць з'яў. Галія апынулася ў доўжы складаным становішчы. Хачелася стварыць вобраз не прасталінейны, характар складаны, не проста «станочнага чалавек», а вобраз жанчыны жывой, з розумам і сэрцам.

На жаль, гэтая не атрымаўся. Галія і сама разумее, што не атрымаўся. І з усёй сілай імкнулася скарэктаваць любую магчымаасць шпосці здабыць для сябе з тэксту, «чаплялася» за кожную ролічку. Бясспрэчна, слабая п'еса, пасрэдная драматургія не можа стаць школай для маладога акцёра. Але я ўпэўнена, што наўданы на нашым нялёгім шляху таксама вучаць.

За ўсім гэтым работам Галіны Бальчэўскай я наірава з залы. Так склаўся наш лёс, што мы былі заняты ў розных спектаклях. І вось «Улада цемры» Л. Талстога. Я іграю Анісею.

Памятаю першыя рэпетыцыі. Мне здаецца, што Галія разумева і права на багачце ў хакаханні і права на след у хакаханні. Глядзі ты на яе, на гэтую Акуліну, — яна ж пачынае гаспадарыць, уладу сваю сцвярджае! А я — хто, Пятрова жонка, удава, ці не? Дык чаму тады яна тут свае парадкі наводзіць, чаму... Мы з ёй і глядзелі адна на адну нібы ваўчыкі, і хадзілі адна каля адной пільны, гэтыя гавяты глотку перагрызці. І ўсё вачамі так лагодныя, не вельмі каб кідалася ў вочы, што на душы... Іграць так цяжка, але і прыемна паглыбляцца ў характар, калі побач такі партнёр, як Галія Бальчэўская.

Спектакль скончыўся. Гаспадарыць агні ў зале і фее. Па прапартанай у снезе спецыялы мы ідзем з Галіяй след у след. Маўчым. Бо думкамі — там, усё яшчэ на сцене: акцёры не адразу «астываюць»... Скончыўся яшчэ адзін дзень творчай працы. Яшчэ адзін. Колькі кіламетраў нам яшчэ праціць з Галіяй, колькі ролей ёй яшчэ сыграць? Я жадаю ёй доўгай, доўгай дарогі і шмат добрых ролей!

нась. І Акуліна — Бальчэўская пад канец спектакля вырастае ў моцную жанчыну, якая здольна не проста кахаць, але і змагацца за сваёго каханнага, за сваё месца ў гэтым свеце.

Шчыра кажучы, усім нам было цяжкавата выступаць у талстоўскай «Уладзе цемры» — патрыярхальнага вёска Русі, амаль незнаёмы нам практычна быў, сільскай праца, адзенне, манера гаварыць... А мы ж гарадскія! Самыя ўпэўненыя крокі зрабілі ветэраны тэатра — А. Глебаская, А. Трус, Ф. Шмакоў, А. Шалег. Іны спачатку паказалі нам, што такое селянін. А першай спрод моладзі, мне здаецца, Галія Бальчэўская пачала неяк вуглавата рухацца, знайшла «круглыя» інтанацыі і нечакана грубый пералёў голасу, «захопніцка» жэсты. І мне, па сцене — Анісеі, давалася шукаць шпосці ў менш грубаватай і хвацкае для размовы з гэтай Акулінай, для сутычак з маймі супернікамі ў вачы і права на багачце ў хакаханні і права на след у хакаханні. Глядзі ты на яе, на гэтую Акуліну, — яна ж пачынае гаспадарыць, уладу сваю сцвярджае! А я — хто, Пятрова жонка, удава, ці не? Дык чаму тады яна тут свае парадкі наводзіць, чаму... Мы з ёй і глядзелі адна на адну нібы ваўчыкі, і хадзілі адна каля адной пільны, гэтыя гавяты глотку перагрызці. І ўсё вачамі так лагодныя, не вельмі каб кідалася ў вочы, што на душы... Іграць так цяжка, але і прыемна паглыбляцца ў характар, калі побач такі партнёр, як Галія Бальчэўская.

Спектакль скончыўся. Гаспадарыць агні ў зале і фее. Па прапартанай у снезе спецыялы мы ідзем з Галіяй след у след. Маўчым. Бо думкамі — там, усё яшчэ на сцене: акцёры не адразу «астываюць»... Скончыўся яшчэ адзін дзень творчай працы. Яшчэ адзін. Колькі кіламетраў нам яшчэ праціць з Галіяй, колькі ролей ёй яшчэ сыграць? Я жадаю ёй доўгай, доўгай дарогі і шмат добрых ролей!

Галіна МАРКІНА, заслужаная артыстка БССР.

І СЛОВА СКАЖАЦА, І ПЕСНЯ СПЯЕЦА...

І дыхальных шляхоў ледзі, чым ледзі. Влікі працоўны шлах у Юлія Гентарэўна. Пачынаў ён жыць у 1937 годзе — адразу пасля заканчэння Мінскага медыцынскага інстытута. У часе вайны пачынаў толькі змяніць палітоцыйнага ўрача на шчыль вайсковага, але і чыры працягнуў профілі працы. Усе ваенныя гады дыктарна заадавала жывымі і чыры працягнуў профілі працы. Усе ваенныя гады дыктарна заадавала жывымі і чыры працягнуў профілі працы. Усе ваенныя гады дыктарна заадавала жывымі і чыры працягнуў профілі працы.

Людзі трава ад спікі дзіўнае. Людзі ласкай лечыцца людской. Ласкавае, спагадлівае слова ўрача, яго свечавае слова парада дапамагаюць пацыентам часам ледзі, чым ледзі. Влікі працоўны шлах у Юлія Гентарэўна. Пачынаў ён жыць у 1937 годзе — адразу пасля заканчэння Мінскага медыцынскага інстытута. У часе вайны пачынаў толькі змяніць палітоцыйнага ўрача на шчыль вайсковага, але і чыры працягнуў профілі працы. Усе ваенныя гады дыктарна заадавала жывымі і чыры працягнуў профілі працы. Усе ваенныя гады дыктарна заадавала жывымі і чыры працягнуў профілі працы.

оталарынагологія. І некалькіх сродкаў існавання, а як прызначэнне. Мара, Далікатныя органы існавання існавання існавання. Але калі ад цыбе залезыць не толькі поспех абудзіла ў ёй Галю,

ЯГО ВЯЛКАЯ РАБОТА

Дзяржаўны народны хор БССР пазнаваў мінчан з новай праграмай, падрыхтаванай да 100-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна.

Па-сяточнаму апраўжаны дзяўчаты пывячы ў дзівосна-прынцыпна каргодзе (нумар называецца «Жаўранкі, прыляціце»). Чыстыя галасы, мілагучная мелодыя...

Выкананая манера хору мае адметныя рысы. Складалася гэтая непаўторная арыгінальнасць дзякуючы таму, што хор мае сваіх аўтараў, якія ведуюць яго творчыя асаблівасці і магчымасці, прэцуюць з хорам у добрым кантэксце.

Вельмі ўражана і вакальна-харэаграфічная сюіта «Нёманскі край», у якой кампазітар разам з паэтам Адамам Русаком стварыў яркую карціну народнага жыцця, свята і жыццядараснага.

Вялікі кватэртэ «Купаліна» — лаўрэат IX Сусветнага фестывалю моладзі і студэнтаў. Ансамбль гучыць глыбока і паэтычна.

Шчыра адна песня аб Леніне гучыць у праграме канцэрта — «Кен нарадзіўся вясною» Гара Луніна.

У Доме музея У. І. Леніна ў Горках танцавае выстаўлена вялікая палатно, якое напісаў мастак Н. Сісоеў.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

І. Лучанок прадстаўлены ў канцэртзе і як аўтар апрацоўкі беларускай народнай песні «Ой, развілася зялёная дубрава» (салістка Н. Кісялёва).

У юбілейную праграму ўключаны «Вясельная» Г. Цітовіч і яго апрацоўка беларускай народнай «Калыханкі», жартыўнае беларускае прыпеўкі на словы Адама Русака, народная песня «Ванька Маладзенькі» ў апрацоўцы Л. Смалкоўскага.

Добра глядзяцца і танцавальныя нумары праграмы «Крыжачок» (словы прыпевак і пастушчых і. Хораста) «Польна-Янка» ў пастаноўцы І. Маісева, салюты «Лялічкі».

Спевак фарба ў канцэрте — фантазія да двух цымбалаў з аркестрам К. Паллаўскага. Тут салютуюць Людміла Сідарова і Валентіна Авероф-Тоскана, справядліва падымаючы поспех з усім ансамблем.

Цікавы нумар — вакальна-харэаграфічная сцэнка «Святы Ян» (фэст і кірмаш), пастаўлены С. Дрочыным па аднайменным апавяданні Якуба Коласа на музыку Ю. Семанякі. Трэба адзначыць і салістаў-танцоўраў Р. Ліпскага і Г. Сынтыку, якія стварылі запамінальныя вобразы камічных персанажаў.

Ці ўсё бездарнае ў праграме? Не можам, скажам, прадаць прэтэнзіі да выканання «Калыханкі», дзе абгрыбанне лямкі выглядае банальнасцю і данайма не вельмі патрабавальнаму густу. Зала смеецца, замест таго, каб слухаць цудоўную музыку.

У песні «На птушкаферме» з-за празмерна хуткага тэмпу часам «прападаюць» словы. Не зусім яшчэ «ўпета» дзяўчатамі з кватэрта песня «Спарадзіла чачотачка».

Гэтыя недахопы не істотныя і не ўплываюць на агульнае ўражанне ад канцэрта. Яно застаецца сярэчным ад першай да апошняй песні. Гендэзь Іванавіч Цітовіч з'яўляецца на сцэне толькі пасля заканчэння праграмы ў адзек на

патрабавальны і гарачы воплескі слухачоў. Але ён, чулы мастак і тэмпераментны кіраўнік ансамбля, прысутнічае на сцэне ўвесь вечар. Музыкальна сцяга — гэта яго вялікая работа, энтузіязм, гарачы эдаднаньце народнаму мастацтву, невычэрпная энергія. Усё гэта што-дзённа мастацкі кіраўнік перадае сваёму хору. Плён такой самаадданай працы і канцэрт, аб якім я пішу.

Алена РАКАВА.

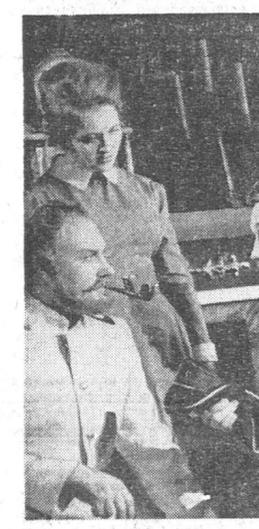
У МІНСКУ ВЫКОНВАЕЦЦА ЎПЕРШЫНЮ

Вялалачальны канцэрт А. Вівальдзі — цікавая і змястоўная старонка класічнай музычнай літаратуры, якая дэталю не выканавалася на нашай канцэртнай эстрадзе. Наогул творы гэтага кампазітара рэдка трапляюць у мінскія афішы, таму меламаны з такой цікакасцю сустралі гэты вечар.

Калі гаварыць пра пакажаны, дык хачелася б параіць А. Марыначка больш выразнай фразіроўкі ў сольных момантах.

У той вечар педагог Беларускай дзяржаўнай кансерваторыі А. Каржанеўскі разам з аркестрам акампаніраваў канцэрт Баха № 5.

НОВЫЯ НАЗВЫ НА АФІШАХ

Вядомая гісторыя-рэвалюцыйная драма «Разлом» Барыса Лаўрэна пастаўлена Гомельскім абласным тэатрам. Гэта спектакль, набыты ў Беларусі Рэжысура заслужанага артыста БССР І. Папова, адкарэктываваны афармлены А. Белзэрава.

На здымку — сцэна са спектакля. Першы справа — матрос Гаду, ролю якога выканаў арт. П. Варас'яў, напалітэй «Зары» Вірсоеў (заслужаны артыст БССР М. Палоў) і таццяна Барысена (антрыса Л. Шапавалова).

Матрэйскія абласны драматычны тэатр паказваў прэм'еру спектакля па п'есе С. Алешына «Другая». Пастаноўка спектакля азначыўся заслужаны артыст БССР А. Раецкі, мастак — І. Леўчык.

На здымку вы бачыце сцэну са спектакля «Другая» Кацярыны Васільева — заслужаная артыстка БССР В. Кабатнікова, Надзя, дэ дачка — артыстка Л. Нісевич.

Матрэйскія абласны драматычны тэатр паказваў прэм'еру спектакля па п'есе С. Алешына «Другая».

На здымку вы бачыце сцэну са спектакля «Другая» Кацярыны Васільева — заслужаная артыстка БССР В. Кабатнікова, Надзя, дэ дачка — артыстка Л. Нісевич.

Матрэйскія абласны драматычны тэатр паказваў прэм'еру спектакля па п'есе С. Алешына «Другая».

На здымку вы бачыце сцэну са спектакля «Другая» Кацярыны Васільева — заслужаная артыстка БССР В. Кабатнікова, Надзя, дэ дачка — артыстка Л. Нісевич.

Матрэйскія абласны драматычны тэатр паказваў прэм'еру спектакля па п'есе С. Алешына «Другая».

На здымку вы бачыце сцэну са спектакля «Другая» Кацярыны Васільева — заслужаная артыстка БССР В. Кабатнікова, Надзя, дэ дачка — артыстка Л. Нісевич.

што валодае інструментам упэўнена і артыстычна. Але нехта скажаць, што ўсё ўдалося музыканту. На нашу думку, у першай частцы Канцэрта саліст не дасягаў часам выразнай рэзэфансіі, і тут А. Алоўнік вяртае пакапаціцца аб кожным дэталю, бо ён умее (а значыць, і абавязан!) быць тэхнічна бездарна і любім штрыху. У другой частцы вялалачальнік не хэпаля эмацыянальнасці: хачелася б глыбчэй ад яго больш напоўненае і важкае плана. Затое матарны фінал прагучаў з тым мастацкім характарам, якое ўласціва нотнаму пісьму А. Вівальдзі. Гэта заслуга і саліста, і аркестра.

На канцэрте, пра які мы пішам, была яшчэ адна неспадзяванка — саліст аркестра Анатоля Марыначка прадэманстраваў віртуознае ігра на флейце. Выхаванец Маскоўскай кансерваторыі, ён выканаў Канцэрт Міхаэля Гайдна (брата Лодзіфа) з вялікім творчым уздымам і тэхнічным умением.

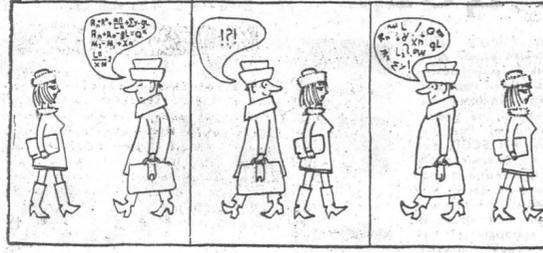
Твор гэты таксама гучаў у Мінску ўпершыню. Саліст напісаў даве кадэнцы, якія выканаліся ім з добрым густам, хоць і не зусім адпавядалі стылістычна М. Гайдну. Калі гаварыць пра пакажаны, дык хачелася б параіць А. Марыначка больш выразнай фразіроўкі ў сольных момантах.

У той вечар педагог Беларускай дзяржаўнай кансерваторыі А. Каржанеўскі разам з аркестрам акампаніраваў канцэрт Баха № 5.

Твор гэты таксама гучаў у Мінску ўпершыню. Саліст напісаў даве кадэнцы, якія выканаліся ім з добрым густам, хоць і не зусім адпавядалі стылістычна М. Гайдну.

Калі гаварыць пра пакажаны, дык хачелася б параіць А. Марыначка больш выразнай фразіроўкі ў сольных момантах.

З'ЯВІЛІСЯ

Без слоў...

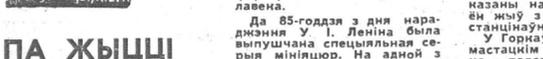
Без слоў...

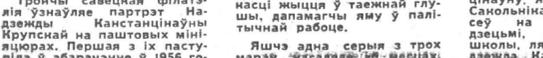
Без слоў...

Без слоў...

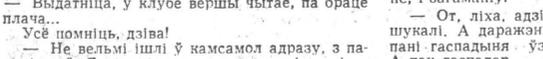
Без слоў...

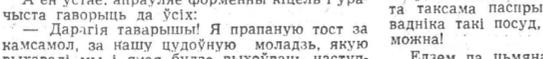
Без слоў...

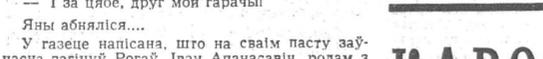
Без слоў...

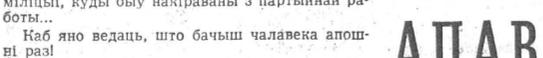
Без слоў...

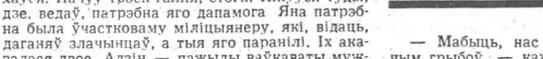
Без слоў...

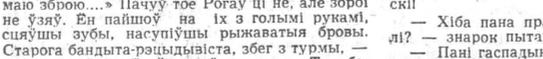
Без слоў...

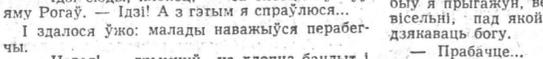
Без слоў...

Без слоў...

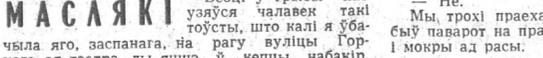
Без слоў...

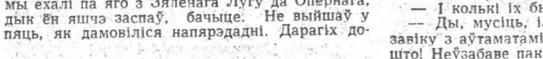
Без слоў...

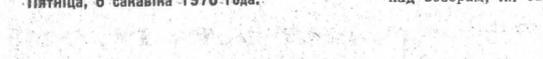
Без слоў...

Без слоў...

Без слоў...

Без слоў...

Без слоў...

ПА ЖЫЦЦІ З ЛЕНІНЫМ

Тройчы савецкая філатэлія ўзнаўляе партрэт Надзеяў Канстанцінаўна Крупскай на паштовых мініяцюрах. Першая з іх паступіла ў абарачэнне ў 1956 годзе.

Яшчэ адна серыя з трох марак «Надзеяў Канстанцінаўна» была выпушчана ў 1969 годзе.

У Доме музея У. І. Леніна ў Горках танцавае выстаўлена вялікая палатно, якое напісаў мастак Н. Сісоеў.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

У 1964 годзе наша пошта выдала марку з партрэтам Надзеяў Канстанцінаўна, якая адзначыла ў 1921 годзе, калі Ленін і Крупская адлучыліся ў Горькія.

МАСЛЯКІ

Везці ў грыбы нас узбудзіў чалавек такі тоўсты, што калі я ўбачыла яго, заспавага, на рагу вуліцы Горкага яд тэатра, ды ляміць у кепцы набакар, ды ў ботах з халывамі на вяду, мой кепкі настрой знік імгненна.

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

— Ідзі сюды, хлопце, — са злосцю гукнуў яму Рогоў. — Ідзі! А з гэтым я спраўлюся...

КАРТОКІЯ АПАВЯДАННІ

— Мабыць, нас там у лесе будзе больш, чым грыбоў, — кажу я з трывагані.

— Эх, яліовіна лубка, але мы на выезде дадамо. Маслякмі, іх на ўскраі лесу — кагой касі!

— Эх, яліовіна лубка, але мы на выезде дадамо. Маслякмі, іх на ўскраі лесу — кагой касі!

— Эх, яліовіна л